

керівникові потрібно застосовувати приблизно в два рази більше елементів переконання, ніж примусу.

Для вибору ефективного стилю лідерства використовуються такі критерії:

- достатня кількість інформації та досвіду в підлеглих;
- рівень вимог до прийняття рішення;
- чіткість і структурованість проблем;
- ступінь участі підлеглих до справ в організації і потреби погоджувати з ними рішення;
- можливість того, що одноосібно прийняте рішення буде підтримане підлеглими;
- рівень зацікавленості виконавців у досягненні цілей;
- ступінь можливого виникнення конфліктів між працівниками під час прийняття рішення [2, с. 39].

Зазначимо, що важливе значення має також оцінювання особистих якостей менеджера. Для проведення такого оцінювання необхідно визначити риси, якими повинен володіти ефективний менеджер. Зважаючи на сучасні ринкові умови господарювання та досвід роботи успішних менеджерів, він повинен мати такі риси:

- діловитість, яка заснована на високій організованості та оперативності роботи, гнучкості, практичності, вмінні правильно оцінити ситуацію;
- професіоналізм в управлінській діяльності;
- вміння використовувати різноманітні методи та прийоми винагороди за якісно зроблену роботу і стягнень без приниження працівника;
- уміння володіти своєю психікою та емоціями;
- особиста привабливість, високі моральні цінності, знання та вміння в галузі психології, вміння себе показати, високий рівень культури;
- уважність до підлеглих та знання їхніх потреб.

Отже, від обраного стилю керівництва, особистих якостей, уміння досягати цілей організації залежить ефективність роботи менеджера, від якої, в свою чергу, залежить успіх організації в цілому.

Література:

1. Гамаюнов В. Р. *Організація праці менеджера* / В. Р. Гамаюнов. – Харків: Основа, 2009. – С. 84-96.
2. Рудьєв В. А. *Менеджмент* / В. А. Рудьєв, С. О. Гуткевич. – К.: Київ, 2011. – С. 31-44.
3. Федоренко В. Г. *Основи менеджменту [Електронний ресурс]* / В. Г. Федоренко // *Westudents*. – Режим доступу: <http://westudents.com.ua/glav/46619-103-metodika-rozrahunku-ekonomchno-efektivnost-upravlnsko-prats.html>. – Назва з екрану.

Паюк Максим
ст. гр. ЕППМ-11,
Тернопільський національний економічний університет (науковий керівник: к.е.н., старший викладач кафедри економіки підприємств та корпорацій Крисоватий І.А.)

УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ПРОДУКЦІЇ ЯК ЧИННИКОМ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

В умовах глобалізації ринків якості послуг і продукції є не лише складовою конкурентоспроможності виробника, але і необхідною передумовою функціонування підприємств та цілих країн. Головною орієнтацією, за таких умов, має стати спрямування до постійної адаптації та вдосконалення сучасних методів і моделей управління якістю продукції з тим, щоб якнайкраще забезпечити показники конкурентоспроможності підприємства стосовно інших суб'єктів господарювання.

Метою дослідження є розкриття необхідності здійснення постійного контролю за якістю виробленої продукції як необхідної умови формування і забезпечення конкурентоспроможності підприємства. Успіх діяльності кожного підприємства товаровиробника оцінюється рівнем ефективності виробництва, тобто, ступенем задоволення потреб суспільства за найменших витрат з обох боків. Визначальною характеристикою суспільних потреб є якість продукції,

яку воно виробляє. Якість – запорука успішної діяльності та процвітання будь-якого підприємства, а особливо підприємств легкої промисловості [1, 198]. Створення системи управління якістю, яка в першу чергу орієнтована на задоволення потреб споживачів. ТОВ «Україна» ефективно працює і одним з критеріїв прибутковості є дотримання стандартів якості. Отже, одними з найбільш дієвих інструментів системи, стосовно гарантування якості вважається стандартизація та сертифікація продукції. Кожний вид продукції, яке те чи інше підприємство хоче вигідно продати на внутрішньому чи світовому ринках, мусить бути сертифікованим, тобто мати документ, що засвідчує високий рівень його якості, відповідність вимогам міжнародних стандартів ISO серії 9000 [2, 18]. Стандартизація створює сприятливі умови для торгівлі за рахунок єдиних підходів до якості продукції, її взаємозамінності, технічної сумісності, безпеки й охорони навколишнього середовища, що пов'язано з розробкою міжнародних стандартів. Стандартизація супроводжує продукт протягом життєвого циклу і є нетарифною формою регулювання торгівлі [1]. Головними серед стандартів стали: Концепція державної політики у сфері управління якістю [1], національні міжнародні стандарти ISO 9000 версії 2000 р., ISO серії 14000 та створені інститут якості у складі Українського науково-дослідного і навчального центру проблем стандартизації, сертифікації та якості, мережі консультаційних пунктів з питань якості, навчання і підвищення кваліфікації фахівців [4, 60]. Відповідно до визначення поняття «якість продукції», сформульованого Європейською організацією з контролю якості, продукція вважається хорошою якості, якщо за мінімальних витрат протягом усього її життєвого циклу вона максимально сприяє здоров'ю та задоволенню потреб людей, залучених до її проектування і відновлення за умови мінімальних витрат енергії та інших ресурсів і при допустимій, прийнятній дії на навко- лишне середовище і суспільство [4, 61]. Таким чином, вирішення проблеми підвищення якості життя всіх категорій населення пов'язане зі збільшенням на споживчому ринку пропозиції якісної продукції легкої промисловості на основі:

- підвищення ефективності контролю за дотриманням законодавства
- збільшення пропозиції на ринку конкурентоспроможної продукції вітчизняного виробництва на базі підвищення її якості, розширення асортименту, впровадження сучасного дизайну й формування привабливого іміджу товаровиробників [3].

Однак для підвищення якості продукції на підприємстві, роботи відділу маркетингу недостатньо. Ідея поліпшення якості повинна бути доведена до кожного працівника підприємства. Нагальною потребою є розробка і використання різноманітних форм і методів дієвого соціально-економічного впливу на всю низку процесів формування і забезпечення виробництва високоякісною і конкурентоспроможною продукцією.

Література:

1. Вознюк Т.К. Підвищення управління якістю продукції підприємств легкої промисловості // Вісник Хмельницького національного університету. – 2011. – №2, Т. 3. – С. 221.
2. Джерелюк Ю.О. Управління якістю продукції та витратами на її забезпечення (на прикладі текстильних підприємств): Автореф. дис... канд. екон. наук: спец. 08.06.01 – «Економіка підприємства і організація виробництва». – Хмельницький, 2002. – 134 с.
3. Ковальчук С.В. Підвищення якості продукції в контексті маркетингової логістики // Вісник Хмельницького національного університету. – 2010. – №2, Т. 2. – С. 60–63.
4. Кошонько О.В. Проблеми оцінки та сертифікації систем управління якістю промислових підприємств // Вісник Хмельницького національного університету. – 2009. – №1. – С. 193.